

tjak og meiningar

Victor á Lakjuni og Nils J. Absalonsen mitt í eini meining

Viðmerking til viðmerkingar til viðmerking mína til valið
8. september

ein meiningleysur maður
mitt í eini meining
hvat meinir hann

eitt einsamt spurnartekin
uttan nakran spurning
— hvat spyrt tú um...

kári p.

Av teimum seks persónunum, sum svaraðu grein míni í Sosialinum leygardagin, vóru tveir, sum eg ikki áður havi sæð í sambandi við Dagblaðið. Hugsaði, at hesir báir kanska ikki vóru heilt fastgrónir í hasa meiningina. Avgjörði tí at svara teimum.

Lat meg fyrst gera heilt greitt: einaferð stóð eg, har tit nú standa. Tá eg var eini 13-14 ár, var eg í ein Dagblaðslesari. Eg seig greinir Breckmanns í meg. Tað kendist so trygt tvær ferðir um vikuna at fáa at vita, hvat eg skuldi halda og meina. Eg trúði veruliga, at «kommunisma» var orsökini til alla heimsins neyð og trælkan. At akademikarar, intellektuell og vinstrasinnað vóru vandamikil fyrri samfelagið. Og eg kastaði egg eftir «kommunistunum» 1. mai, happaði tey, sum gingu í «kommunistaklæðum» osfr.

Men so við og við, sum eg fór at lesa annað og meira enn Dagblaðið, sá eg, at eg í grundini ikki var annað enn «ein meiningleysur maður, mitt í eini meining». Eg læt meg stýra av dagblaðsmeiningini, og gjörði mær ikki minar egnu tankar. Eg hataði tað, ið onkur segði mær, at Dag-

blaðið ikki altið hevði rætt.

Eg havi eina kenslu av, at hóast tit kanska ikki eru so eldhugaðir, sum eg var, so eru tit nú í somu stöðu, sum eg var tá. Tykkum dámar at fáa ta svørt/ hvítu dagblaðsmeiningina serveraða triggjar ferðir um vikuna, i staðin fyrri sjálvir at hugsa tykkum fram til meining tykkara. Tí tit vita, at tað er nógv meira krevjandi. Halda kanska, at tað fer at vera ov flokt. Tora tí ikki.

Misskiljingar

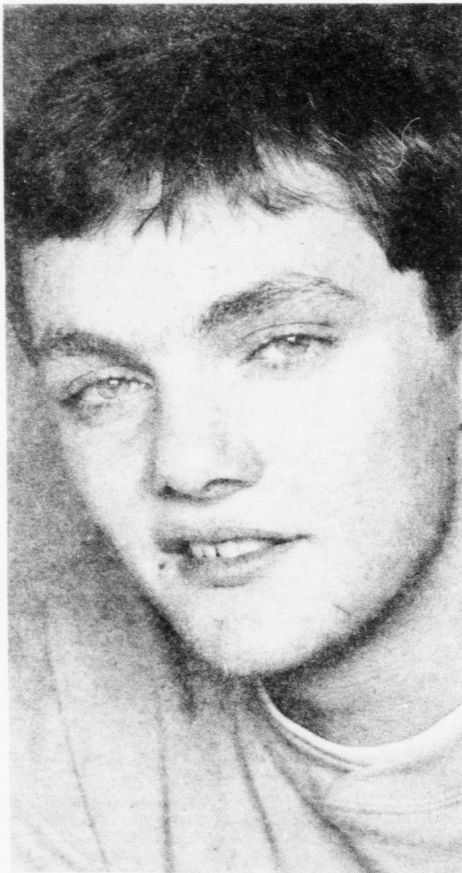
Eg siggi á tí, tit skriva, at tit báðir tveirri hava verið so óhepnir at misskilja ein stóran part av tí, eg segði. Eg noyðist tiskil at rættleiða tykkum eitt litlið sindur:

— Eg haldi ikki, at ein er ódemokratiskur fyrri tað, um ein ikki velur Atla Dam.

— eg haldi ikki, ikki, at tað er óhugnaligt, at 3681 fólk velja, sum hugsan teirra sigur.

— eg haldi ikki, at demokratið er misnýtt, um onnur ikki hava somu hugsan sum eg.

— eg haldi ikki, at eitt «diktatoriskt demokrati, har alt verður vart í ein ellibita», skal setast á stovn.

Eg veit satt at siga ikki, hvi tit hava fingið hesa fatan, men helst man tað vera, tí eg ikki havi verið nóg greiður í skrivning míni. Tað fari eg at biðja tykkum orsaka. Tað, sum eg vildi siga, var, at Breckmann misnýtir skrivi-frælsi okkara til eina propagandu, sum ikki hoyrir heima í demokratinum, og at hann harvið hótir demokratið innifr. Fyri at fáa allar mis-

skiljingar burtur, skal eg royna at greiða tykkum frá, hvi og hvussu eg eri komin til hesa niðurstöðu.

Tey veiku verða spottað

Tá eg var uml. 15 ár vendi eg, sum sagt, dagblaðsmeiningini bakið. Eg las tó framvegis Dagblaðið. Og eg skemtaði mær, tá Breckmann við grova

orðavali sínum «tepti» sínar mótstöðumenn.

Men so ein dagin stóð abbi mín, Marius sáli, fyrri skotum. Knappliga varð hann drigin upp á offur-bonk Breckmanns, har hann varð hádaður og m.a. kallaður eitt «intellektuelt klyvjaross». Ikki tí, hann hevði skrivað móti Breckmann ella á annan hátt verið honum at meini. Hann hevði bert ikki somu politisku áskoðan...

Tað vóru óivað nógv, ið stuttleikaðu sær, tá tey løsu Dagblaðið henda dagin. Kanska eisini tit báðir, Nils og Victor. Men heima hjá okkum varð ikki grinið at Mariusi henda dagin. Tí tað neit fast, skal eg siga tykkum. — Og álvaratos! At taka gomul, veik menniskju fram bert fyrri at háða og spotta tey, tað er ikki bara ósakligt. Tað er rátt! Tað er hatskt! Tað er Dagblaðið!!

Síðani tá havi eg ongantið grinið, tá eg havi sæð Breckmann nýtt skitnu vápn síni móti annarleiðshugsandi menniskjum. Eg havi bert vamlast! Høvdu tit onkuntið havt staðið fyrri skotum, høvdu tit skilt meg.

Vit og skil, kenslur — og myndir

Ein stórir partur av farmaskipaflota okkara er gloppin okkum av hendi. Ymiskar meiningar eru um, hvi hetta bleiv so. Onkur heldur, at tey ongantið skuldu verið komin. Onkur annar, at tey skuldu verið ríkin annarleiðis. Onkur triði at landið skuldi havt stuðlað enn meira, enn tað gjörði o.s.fr.

Dagblaðsmeiningin er — sum altið — púra greið. Sosialistiska samgongan lorkaði tey av hondum í berari óvundsjúku og

skaðafrelsi!!!

Tvær ferðir hava teir prentað myndir av øllum teimum mistu farmaskipunum — og latið síðuna yvirav verið blanka! Hetta, fyrri týðiligari at visa «verk sosialistanna».

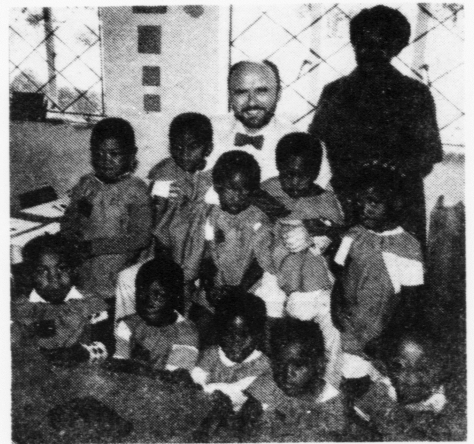
Góðu Nils og Victor. Halda tit, at Dagblaðið hevur givið hesum álvars-máli eina sakliga viðgerð? Eg haldi ikki. Eg haldi ikki, teir hava talað til vitið og skilið í fólki, men til kenslurnar og tann «innara Schweinhundin». Teir hava skapað ósing. Teir hava sáað hatur!

Lesi tit søgubøkur tykkara, Nils og Victor, so vita tær at siga frá nógvum ómennum, sum hava fingið óhugnaliga stórt vald. Og hóast tey ikki høvdu tað uppiborið, høvdu tey ofta fólksins tokka. Vit siggja, at tey nýttu nógvur snildir fyrri at fáa fólkið at dama seg. Stalin og Hitler vóru kanska teir mest óskamm-aðu, tá um hetta galt. Teir plagdu nevnliga at lata seg avmynda saman við smábørnum! — Hvør skal siga: «Tann samfelgsskipan, sum eg umboði, er mild og góð. Hygg bara, hvussu góður eg eri við barnini — og tey við meg...». Á henda hátt kundu hesir báðir vinna kenslurnar hjá fólkinum. Halda tit báðir, Nils og Victor, ikki at tað hevði verið reiðiligi at tosa til vitið og skilið?

Og so spurningurin, tit hava biðað eftir: Kenna tit nakran føroying, sum hvat hesum viðvíkur er líka óskammaður sum tey aðurnevndu ómennini? Sum nýtir júst sama framferðarhátt til at vinna sær tokka — og harvið vald?

Verið nu ærligir, Victor og Nils!!!

Framhald á síðu 10

Kæru Victor og Nils! Finna tit nakað, sum tit kunnu samanbera hesa myndina við í søgubókum tykkara? Tora tit at fara at hyggja?